

system of the studying process. Communicative skills which are necessary in pedagogical activity are defined in the article, relationships between future teacher and junior pupils are also observed.

Key words: process of English teacher's training, junior pupils, interaction, rules of experimental teaching.

Стаття надійшла до редакції 01.04.2013 р.

Прийнято до друку 26.04.2013 р.

Рецензент – д. п. н., проф. Докучасва В. В.

УДК 378.1; 371.3

**Н. В. Марініч, О. А. Козирєва,
Е. Ю. Шварцкопф, А. І. Платоненко**

ВИВЧЕННЯ ОСНОВ СОЦІАЛЬНОЇ ПЕДАГОГІКИ ЯК МОДЕЛЬ ФОРМУВАННЯ ГУМАНІСТИЧНОЇ СПРЯМОВАНОСТІ ОСОБИСТОСТІ МАЙБУТНЬОГО ПЕДАГОГА

Здавна педагогічне знання намагалося виділити зерна раціонального, гуманного, фасилитуючого одержання, збереження, ретрансляцію й трансформацію соціального досвіду. Так, педагогічну діяльність відносили до однієї з найбільш важливих у житті людського суспільства, становлення, трансформації й збереження його відносин і зв'язків, що зберігають пріоритети й норми в мікро-, мезо-, макро-, мегамасштабах.

Педагогіка – найважливіша й складна наука, її плоди пожинають усі живучі в суспільстві, але часто ми вирішуємо завдання, які мало нас цікавлять і практично не приносять користі тим, хто вирішує і тим, хто навчають їх вирішувати. Проходять роки, залишаючи нам цікаві події, відкриття, змінюються взаємини між людьми – будуються нові педагогічні теорії, концепції, моделі, методики, технології, змінюється система одержання освіти – реконструюються вимоги, пропонувані до побудови змісту освіти й суб'єктам освітнього простору... Усе, що відбувається – мінливо, – закономірності, що виявляються в ході наукової й повсякденної педагогіки, то ігноруються, то спотворюються полісуб'єктним полем (фактор впливу), але по висловленню народної педагогіки ХХ століття «Життя двійок не ставить – воно б'є», – неправильно вирішене завдання на занятті принесе недбайливому й недотепному, що навчається двійку, а неправильно вирішене завдання в житті – може позбавити самого коштовного – змісту людського співіснування – життя.

Інтерес до навчання, активності в процесі навчання, мотивації навчання, якісному навчанню й освіті, професійній придатності й

професійній культурі, самостійності й креативності, толерантності й гуманізму, стійкості й затребуваності, мобільності й чимало іншому буде актуальним не один рік після того, як ми відіб'ємо психолого-педагогічні умови визначення або формування позначеного феномена, розробимо концепцію або систему, модель або теорію, апробуємо нові засоби, методи й технології педагогічної взаємодії, створимо й реалізуємо оптимальні просторово-антропологічні рамки трансформації й реконструкції внутрішнього й зовнішнього. Але час змінює умови й для кожного історичного прикладу можуть існувати виключення із правил, що визначають формування в кожного суб'єкта соціального середовища стимули до безустанного пошуку й обмеження, що зберігають людину людиною, особистістю, унікалом, вищою цінністю й метою всього, що відбувається в мікро-, мезо-, макро- і мегасередовище. У цьому процесі велика роль моделювання й педагогічного експерименту, що підтверджує або спростовує результативність висунутої педагогічної (соціально орієнтованої, особистісно значимої, гуманно прийнятної) моделі, що визначає створення нового, так званої інновації, що оптимізує який-небудь процес у суспільстві або фасилітуючої один з категоріальних феноменів педагогіки в системі соціально-педагогічних, полісуб'єктних відносин – виховання, навчання, розвитку, освіти, соціалізації, адаптації, формування, просвіти, самовизначення, самовдосконалення, самореалізації, самовиховання, самонавчання, саморозвитку, самоосвіти та ін.

Культура взаємин, культура мови, культура професійної діяльності, норми державного устрою (мораль, етика, закони та ін.) належним чином (синергетично, діалектично, аксиологічно та ін.) регулюють зв'язки в антропосистемі. Вандалізм, шовінізм, фашизм як крайні грані асоціальних відносин прищеплюються й приживаються в тих мікро-, мезо-, макро- і мегасередовища, де розумне, раціональне, гуманне не має своєї цінності, а хворе й виродливе стає надбанням громадськості й пригнічує зміст людського співіснування. Такі періоди добре відомі людству й гарне страхування від повторення їх – це гідне виховання людини в повному значенні цього слова, гарне знання всіх соціальних дисциплін (історії, соціології, політології та ін.), одержання якісної освіти відповідно до об'єктивним, особистісно орієтованим, гуманно значимим розв'язком протиріч „прагну(можу)(треба(є”. Спадщина російської педагогіки всебічно (відповідно до розвитку суспільства, суспільних відносин і рівня освіти в державі) віддзеркалюють постановку й вирішення проблем антропологічного генезу в системі моделювання, апробації й перетворення ефективних моделей у структурі педагогічної взаємодії.

Невміння виховувати й прищеплювати норми культури підростаючому поколінню приводять до протестів маленьких громадян, у межі, що зводять до усунення або себе самого, або особи, що викликав даний протест (деструктивні конфлікти).

У різних аспектах міжособистісних, міжстатевих взаємин суб'єктами суспільства вирішуються дилеми дихотомічного генезу (проблема прийняття-неприйняття, моральності-аморальності, традиційного-інноваційного, естетичного-потворного (несмачного), прийняттого-неприпустимого, морального-аморального, доступного-недоступного та ін.), де моделювання поведінки, відносин і результату соціальної взаємодії відображають становлення суб'єкта середовища, у певний момент розвитку, що називається особистістю (тут феномен особистості визначається через діяльність і значимість її для держави, народу, усього мегапростору).

Безглуздість як проблема моделювання діяльності й спілкування не легка у своєму розумінні й розв'язку. Таким прикладом може бути розв'язок наступного цікавої задачі з педагогіки: „Сізіф був покараний богами за втечу з підземного царства тим, що він з ранку до вечора вкочував і спускав кам'яну брилу з гори (пошук, безглузда праця). Відобразьте зміст його роботи”. Знання феномена „інтегрування”, поняття „робота” сприяють знаходженню розв'язку даної задачі, для цього треба визначити два процеси, що зводяться до наступних дій – перше: поки камінь перебуває під горою або по шляху до вершини – „вкотити на гору” (мовою математики й фізики – інтегральна сума, що описує скалярні добутки переміщення на результуючу силу (векторне додавання сил ваги, тяги, тертя), Сізіфа буде не нульовою), друге: коли камінь перебуває на горі – „скотити з гори”, підсумок цих дій – пошук і безглуздий, але, окремо взяті, вони мають і зміст, і цінність, і результат.

Педагогіка, психологія, логіка, математика, фізика, хімія, біологія, природознавство, література... – усі науки взаємозалежні. У різних системах відліку й системах числення той самий феномен може бути описаний різними характеристиками (формули, рівняння, чисельні й логічні вирази та ін.). Повсякденне мислення – це стереотип, що носить великий кількістю людей за законами логіки, етики, естетики та ін., але не слід забувати, що нормальний розподіл величин справедливо в педагогіці й психології при збільшенні кількості даних, що зазнають статистичному дослідженню. А, отже, розв'язок будь-якого протиріччя або проблеми повинне бути погоджене з нормою описуваного феномена і його відхиленнями. Педагогіка в тому не виключення...

Дихотомічність сполучення традиційного й інноваційного обумовлюють проблему вибору сукупності методів, форм, засобів і технологій педагогічної взаємодії. Індивідуалізація вибору сукупності методів, форм, засобів і технологій педагогічної взаємодії обмежена ще системою таких протиріч, як можливості суб'єктів педагогічної взаємодії, їх потреби, мотиви, цінності, цілі, державні акти регулювання освітніх і правових послуг (ГОС, закон „Про освіту” та ін.), соціальне замовлення на обумовлений рівень культури й освіти в мікро-, мезо-, макро-, мегапросторі.

Соціальна педагогіка – це галузь соціального знання, пов'язана із

системою одержання, пошуку, узагальнення, систематизації, трансформації соціального знання відповідно до вимог часу й індивідуально-груповими можливостями середовища, фасилітуючий входження кожного суб'єкта в систему соціальних взаємин відповідно до принципів сучасних соціально-педагогічних взаємин (гуманізму, толерантності, культуроспівобразності, природоспівобразності та ін.).

Об'єкт соціальної педагогіки – це людина, що соціалізується, що й виховується, вступає в систему педагогічного або соціально-педагогічної взаємодії.

Предмет соціальної педагогіки – виховальні, соціальні відносини, що забезпечують соціалізацію й виховання людини, тобто всі зовнішні цілеспрямовано поставлені впливи, що хаотично відбуваються, приводять до позитивної зміни соціального багажу кожного конкретного суб'єкта суспільства.

Ціль соціальної педагогіки – вивчивши проблеми соціальної педагогіки, передовий досвід учителів і соціальних педагогів, запити суспільства і його індивідів, розробити й впровадити нові й традиційні ефективні педагогічні й соціально-педагогічні засоби, методи, методики, технології педагогічної взаємодії, здатні адекватно, якісно вирішувати педагогічні або соціально-педагогічні проблеми.

Завдання педагогічної науки:

- 1) виявлення проблем сучасної соціальної педагогіки,
- 2) вивчення, узагальнення педагогічного досвіду й практичної діяльності педагогів історико-соціального, виховно-освітнього простору,
- 3) виявлення закономірностей у соціалізації й соціальному вихованні підростаючого покоління,
- 4) розробка нових методів, засобів, форм, систем соціалізації й соціального виховання,
- 5) впровадження ефективних результатів у практику роботи широкого кола педагогів.

Проблеми взаємин між різними людьми й верствами людей у сучасному соціокультурному просторі – це одна з найбільш гострих, злободенних і наріжних проблем ХХІ століття, у ній знаходять свої зерна соціологи, політологи, економісти, конфліктологи, психотерапевти, психологи, педагоги й інші професійно зацікавлені люди. Це й проблема батьків і дітей, і проблеми поваги, толерантності, вихованості, культури. Це й проблема особистої несумісності, що визначає результат усіх подій. Прикладом її може служити байка І. А. Крилова „Лебідь, рак, так шука”. Не рідко повстає в наші дні й проблема педантизму, яку дуже яскраво поставив С. Я. Маршак, описуючи педанта, що читає казки.

ХХІ століття, як напевно й наступні, не стане підсумком розв'язку всіх соціальних і соціально-педагогічних проблем, але можливо саме він покладе початок відліку гуманних і толерантних взаємин, дотримуючи соціальні, біологічні, фізичні, інтелектуальні, економічні, синергетичні та інші закономірності, що забезпечують збереження й збільшення духовної

й матеріальної культури.

Розглянемо моделі соціалізації й самореалізації [1, 2], що сприяють розумінню необхідності соціальної роботи з підростаючим поколінням.

Під *моделлю соціалізації* ми будемо розуміти ідеальну структуру, фасилітуючого вивчення процесів адекватного сприйняття й відбиття соціальних ролей, ретрансляції, трансформації, реконструкції соціального досвіду й адаптації в мікро-, мезо-, макро- і мегапросторі.

Моделі соціалізації суб'єктів соціокультурного простору знаходять висвітлення в 4-х напрямках (площинах) соціальної й соціально-педагогічної взаємодії: *спорт, наука, мистецтво, релігія*.

Педагогові при плануванні соціально-педагогічної взаємодії необхідно враховувати здатність суб'єкта до різних напрямків соціалізації.

Будучи одночасно включеним у сукупність мікро-, мезо-, макро- і мегасередовищ, суб'єкт культурно-історичного простору варіативно змінює внутрішній і зовнішній мир, моделі й засоби соціалізації, самовизначення, самоствердження, самовдосконалення й самореалізації.

Самореалізація особистості в мультисередовищах визначається можливостями і потребами особистості й середовища, що створює, трансформує особистість у повному сенсі даного полідефінітного феномена протягом її включення в мультисередовище.

Під *мультисередовищем* ми будемо розуміти результат сукупності включень суб'єкта суспільства в мікро-, мезо-, макро- і мегасредини або групи, що накладає соціально й особистісно припустимі обмеження в правилах і системі переваг, фасилітуючих оптимальну соціалізацію суб'єкта в суспільстві в цілому і його процеси самовизначення, самовдосконалення й самореалізації відповідно до основних протиріч культурно-історичного простору й особистісного самовизначення, самоствердження, самореалізації й самовдосконалення.

Здоров'я як одна з фундаментальних цінностей суспільства і її суб'єктів породжує безліч теорій, концепцій і моделей, фасилітуючих збереження й збільшення багатств антропологічної системи в контексті здоров'язберігаючої педагогіки. Виділяючи психічне й фізичне здоров'я, педагоги й психологи розкривають їхню єдність, визначаючи проблеми й можливості їх розв'язку в рамках традиційних і інноваційних ресурсів сучасного суспільства. Доказом стародавності даної проблеми і її розв'язку є модель – „У здоровому тілі – здоровий дух” (Ж.-Ж. Руссо).

На гормональному рівні доведено, що якщо людина не одержує задоволення від виконуваної діяльності (спілкування, гра, навчання, праця), він заміщає модель взаємодії в зовнішньому просторі псевдомоделью, фасилітуючих одержання задоволення, процесів самоствердження, самореалізації, входження в соціум через псевдодіяльність або викривлення, що сублімують такі процеси, як самовизначення, самореалізація, самовдосконалення та ін.

Даний факт підтверджується безліччю психолого-педагогічних, психоаналітичних і ін. теорій і концепцій. Наприклад, якщо мати, виношуючи своєї дитину, випробовує дискомфорт різного генезу (лається, нервує, не дотримує режиму дня та ін.) – дитина смокче палець руки, компенсуючи все те негативне, що одержує від своєї матері. Ця звичка закріплюється й найчастіше при нестачі позитива у взаєминах із суб'єктами соціокультурного середовища й об'єктами живої й неживої природи залишається єдиним засобом, що дозволяє зберегти психічне, а потім і фізичне здоров'я. Усі відхилення в поведінці, взаєминах, взаємодії з живою й неживою природою суб'єкта суспільства пояснюється деформаціями різного генеза, особливості яких яскраво визначає шлях розвитку особистості, починаючи з дитячого віку, а будучи базовим періодом становлення особистості, накладає систему обмежень і перспектив, що іноді важко піддається психофізіологічній, особистісній й соціально значимій зміні (корекції).

Спорт як механізм соціалізації. Одним з механізмів соціалізації і її напрямків є спорт. Дихотомічність доказу здоров'язберігаючого аспекту занять спортом об'єктивна, тому що при неграмотній або деформуючій взаємодії погіршується і фізичний, і психічний стан здоров'я спортсменів, а при обліку всіх факторів і резервів суб'єкта соціальної взаємодії – створюються умови для побудови й реалізації акметраекторії соціально-професійного розвитку.

Традиційно соціалізація суб'єктів культурно-історичного простору через спорт здійснюється гіперактивних її суб'єктів. Внаслідок педагогічних помилок гіперактивних дітей визнають важкими або важковиховуваними, тому що рухова активність висока, а способів і засобів її вилучення в соціально-педагогічній взаємодії традиційного навчання в початковій і середній школі не передбачене. Крім того, соціалізація через спорт гармонізує взаємини суб'єктів у структурі моделі „внутрішнє-зовнішнє”, тим самим підкреслюючи і підтверджуючи справедливості прадавньої моделі взаємодії, згідно з якою людина складається з трьох складових: тіла, душі й розуму, тому згідно із прадавніми навчаннями вона повина приділяти увагу трьом складових свого „я”. Найбільше яскраво це показано в навчанні буддизму, де священне писання Тіпітакі (у перекладі означає три кошики) відзначає, що людей у процесі життя накопичує свої три кошики – кошика душі, тіла й розуму. Не можна викидати або ігнорувати яку-небудь із кошиків, порушуючи божественну природу унікальності й своєрідності кожної людини.

Наука як механізм соціалізації. Інтелект суб'єкта, його здатності, схильності, переваги, мотиви, цілі, потреби, мотивація діяльності, особливості особистісного становлення й розвитку в структурі обмежень простору, часу, суспільства визначають можливості й обмеження в моделюванні акметраекторії розвитку й процесів самовизначення, самовдосконалення, самореалізації, самоствердження.

Плоди інтелектуальної діяльності багатогранні, а формування й розвиток інтелекту є пролонгацією трудової діяльності кожного її суб'єкта. Якщо у випадку спортивної самореалізації суб'єкт обмежений біологічним бар'єром, то в інтелектуальній самореалізації такого бар'єра практично не існує. Пік спортивних досягнень припадає на середній вік в 25 – 27 років, а інтелектуальних – на 37-39 років. У низці закордонних досліджень описаний феномен продовження життя людини за рахунок інтелектуальної діяльності. Даний факт підтверджений і дослідями в зоопсихології. У ході дослідів було встановлено, що кількість і якість сформованих структур у корі головного мозку пацюка збільшувало тривалість її життя. За інших рівних умов дресировані пацюки жили довше недресированих. Формування структур головного мозку пацюка здійснювалося за рахунок підвищення рухової активності й задоволення її на гормональному рівні (гормон радості) за рахунок заохочення шматочками ласої їжі, яку в побуті пацюка рідко одержували, але дуже любили. Тому позитив не просто необхідний тваринному організму, він формує те біологічне, що зберігає його як вид. Реалізуючи ідеї гуманно-особистісних відносин, не варто забувати, що на 70 – 90 % людей – істота біологічна (спостереження західних учених), а на всі залишки – соціальне, розумне, духовне.

Як прекрасне володіння словом, інтелектом, де трансформація рішень у продукті діяльності, унікальність якого навіки вписує ім'я свого творця (дослідника, ученого, конструктора, інженера, письменника, художника та ін.) у літопис часу?!... Користь винаходу (практична значимість) завжди через століття несе від нащадків слова дяки всіх грамотних, освічених, освічених людей. Ми захоплюємося вчинками вчених, де моральність, професіоналізм, патріотизм підкреслюють силу й красу, велич і заможність людину в різних сферах взаємин. Таким прикладом для наслідування може бути вчинок Олександра Степановича Попова – винахідника радіо, за його винахід пропонували дуже великі суми грошей закордонні магнати й ділки, але він говорив небагатослівну фразу „Я – російська людина... И мій винахід належить Росії...”. Як змінилася реальність в ХХ-ХХІ століттях?!... Одним з самих тяжких гріхів на Русі (як і в будь-якій іншій прадавній культурі) вважалося зрадництво, а вже продаж Родина було самим останнім.

У спорті досягнення й імена пам'ятають невелика група людей, які прямо або побічно пов'язані з даним процесом, а через досить невеликий проміжок часу їх рекорди побиваються новими й новими, практична значимість яких лежить у площині самореалізації людини, констатації його унікальності й феноменальної заможності в даному виді діяльності.

Мистецтво як механізм соціалізації. Мистецтво як механізм соціалізації суб'єктів суспільства відомий здавна. Печери, у яких знайдені прадавні малюнки свідчать про його зародження, розкопки прадавніх поселень свідчать про його унікальну доцільність і практичності

значимості для життя людини і його часу. Ми будемо розглядати *мистецтво* як вищий ступінь і щабель сформованості професіоналізму в суб'єкта діяльності й спілкування. Хотілося б, щоб ХХІ століття й наступне були під гаслом моделі „Діяльність як мистецтво”, щоб кожна складова соціальної взаємодії привносила в нього свою унікальну аксі-, акме-, антрополого доцільну систему перетворень внутрішнього миру людини і його зовнішнього простору в мікро-, мезо-, макро-, мега- і космомасштабах.

Один вид мистецтва доповнює інший, сприяючи гармонізації всіх сфер особистості, а творчість у системі таких одиниць, як креативність, раціоналізм і завершеність ідеї в продукті – показники досягнення необхідного рівня в даному виді соціалізації й самореалізації.

Релігія як механізм соціалізації. Сучасна релігія віддзеркалює необхідність і здатність розв'язку проблеми сенсу життя в поліструктурному аспекті його розгляду. Сучасне суспільство тяжіє до ідеї вільного віросповідання (закон РСФРР „Про свободу віросповідання”, закон РФ „Про свободу совісті й релігійних об'єднаннях”, 1997).

У важкі моменти життя людина найчастіше не може впоратися з певними проблемами світосприймання й світовідображення, сенс життя залишається далеко за межами реальності, і релігія створює псевдомодель, фасилітуючу особистісний пошук і значимість особистості і її життя для суспільства й самої людини, що потрапила у важку життєву ситуацію. До кінця ХІХ століття релігія залишалася єдиним засобом, що втримують особистість від фатальних трансформацій (суїцид, убивство та ін.). З появою психодіагностики, психотерапії, психокорекції такі можливості розширені, але унікальність релігії в прямої і непрямой соціалізації залишається незаперечною. Людина, що самозатверджеться і самореалізується у системі релігійних взаємовідносин реалізує традиційну модель соціалізації, що може бути єдиною і множинною, наскрізною і побічною (маскувальною).

Уся система соціокультурних взаємин показує наскільки єдиний взаємозв'язок усіх механізмів і моделей соціалізації (спорт, наука, мистецтво, релігія) у мікро-, мезо-, макро- і мегасередовищах, наскільки в ній людина коштвна, унікальна, затребувана і соціалізована у різних аспектах соціокультурних взаємин і норм.

Дане знання можна одержувати традиційним способом, один із прикладів якого представлений у джерелі [2], а можна з використанням ресурсів нових інформаційних технологій [1], що забезпечують роботу з електронним підручником „Соціальна педагогіка”, що вирішують одну із проблем нового часу.

Практика викладання й вивчення курсу „Соціальна педагогіка” різноманітна, продукти діяльності майбутніх педагогів – це й творчі проекти, і наукові статті, і електронні підручники.

За останні три роки кількість наукових статей майбутніх педагогів

по ФК, написаних у співавторстві з педагогом по соціальній педагогіці, становить 250 робіт. У даній сукупності 1 навчальний посібник, 1 монографія, 1 стаття, опубліковані в журналі, рекомендованому ВАК, 1 стаття, опублікована в журналі, рекомендованому ВАК України, 5 статей, опубліковані в науково й науково-педагогічних журналах, 3 статті, опубліковані в електронних, науково-педагогічних журналах, інші статті – це статті, опубліковані в збірниках Міжнародних і Всеросійських наукових і науково-практичних конференціях.

У даних роботах уточнюються дефініції категорії дисциплін „Соціальна педагогіка”, описуються специфічні й загальнодидактичні особливості моделювання й використання електронних підручників, відбиваються особливості анкетування й статистичний аналіз анкет, уточнюються або розробляються нові засоби, методи, форми й системи принципів соціально-педагогічної взаємодії.

Практика соціального знання й соціально-педагогічної роботи – це свідомо – найбагатша комора людства, – будь-яка фальшивка з боку двох суб’єктів взаємодії – і катастрофа, що не минуча. Наша Цивілізація неодноразово помилялася щодо не самостійних, не досить дорослих, не досить сильних, не досить забезпечених і здоровіших, вона також помилялася й відносно надобдарованих і малооплачуваних працівниках спорту, науки, мистецтва, культури та ін. І дані помилки продавали Родину, продукти діяльності не одного покоління нашого народу, не маючи на те ні права, ні совісті. Наша моральність неодноразово шліфувала й буде шліфувати цінності, з якими ми входимо в життя і які залишають нас людьми. Людське й нелюдське в мирний і воєнний часи різняться по складу й сукупності, але єдність загальнолюдських цінностей поєднує й зберігає суспільство в його унікальній природі й непідробленій красі.

Список використаної літератури

1. Козырева О. А. Формирование культуры самостоятельной работы педагога в структуре моделирования и апробации системы принципов педагогического взаимодействия / О. А. Козырева, Т. И. Кучко, Е. Ю. Шварцкопф // Вестник КузГПА. – 2012. – 11 (25). – 9 с. (<http://vestnik.kuzspa.ru/articles/111/>) **2. Козырева О. А.** Социальная педагогика : учебное пособие для студентов педагогических вузов / О. А. Козырева. – Новокузнецк : КузГПА, 2010. – 217 с. – [+приложение на CD]. – ISBN 978-5-85117-495-7. **3. Кошелев А. А.** Культура самостоятельной работы обучающегося : монография / А. А. Кошелев, О. А. Козырева. – Новокузнецк : изд-во КузГПА, 2012. – 113 с. – ISBN 978-5-85117-675-3. **3. Кошелев А. А.** Портфолио школьника : учебное пособие / А. А. Кошелев, О. А. Козырева. – Новокузнецк : КузГПА, 2011. – 38 с. [+приложение на DVD]. – ISBN 978-5-85117-615-9. **4. Козырева О. А.** RP-технология педагогического взаимодействия в системе высшего и дополнительного

професійного освіти : монографія / О. А. Козырева. – Новокузнецк : КузГПА : МОУ ДПО ИПК, 2007. – 385 с. – ISBN 5–85117–239–8.

5. **Козырева О. А.** Воспитание как феномен моделирования и практики : монографія / О. А. Козырева. – Кемерово : Изд-во КРИПКИПРО, 2010. – 410 с. – ISBN 978–5–7148–0346–8.

6. **Козырева, О. А.** Моделирование дефиниций категорий современной педагогики в структуре инновационной деятельности будущего педагога : монографія / О. А. Козырева. – Новокузнецк : КузГПА : МОУ ДПО ИПК, 2008. – 374 с. – ISBN 978–5–85117–411–7.

7. **Козырева, О. А.** Обучение как феномен моделирования и практики : монографія / О. А. Козырева. – Кемерово : Изд-во КРИПКИПРО, 2011. – 363 с. – ISBN 978–5–7148–0360–4.

8. **Горбунова, И. А.** Профессионально-педагогический кейс педагога по физической культуре : учебное пособие / И. А. Горбунова, О. А. Козырева. – Кемерово : изд-во КРИПКИПРО, 2012. – 79 с. [+приложение на DVD]. – ISBN 978-5-7148-0378-9.

9. **Козырева, О. А.** Воспитание как категория педагогики : учебное пособие. – 2-е изд., перераб. и доп. / О. А. Козырева. – Новокузнецк : КузГПА : МОУ ДПО ИПК, 2008. – 115 с. [+ приложение на CD]. – ISBN 978–5–85117–357–8.

10. **Козырева, О. А.** Категории психолого-педагогической антропологии : учебное пособие / О. А. Козырева. – 2-е изд., перераб. и доп. – Новокузнецк : КузГПА : МОУ ДПО ИПК, 2008. – 207 с. [+ приложение на CD]. – ISBN 978–5–85117–359–2.

11. **Козырева, О. А.** Общие основы педагогики : учебное пособие для студентов педагогических вузов / О. А. Козырева. – Новокузнецк : КузГПА : МОУ ДПО ИПК, 2008. – 279 с. [+ приложение на CD]. – ISBN 978–5–85117–353–0.

12. **Козырева, О. А.** Основы профориентологии : курс занятий для студентов специальности «031000 – "Педагогика и психология"» / О. А. Козырева. – Новокузнецк : КузГПА : МОУ ДПО ИПК, 2007. – 307 с. [+ приложение на CD]. – ISBN 978–5–85117–290–8.

13. **Козырева, О. А.** Возможности мультисредового подхода в социальном знании / О. А. Козырева, И. А. Горбунова // Гуманитарная наука сегодня. – 2011. – №1. – С. 63-73.

14. **Кошелев, А. А.** Модели и особенности социализации и самореализации школьников и студентов / А. А. Кошелев, О. А. Козырева // Вестник педагогических инноваций. Учредитель ГОУ ВПО Новосибирский государственный педагогический университет. – 2011. – №1. – С. 90-106.

Марініч Н. В., Козырева О. А., Шварцкопф Е. Ю., Платоненко А. І. Вивчення основ соціальної педагогіки як модель формування гуманістичної спрямованості особистості майбутнього педагога

У статті наведений аналіз моделей і специфіки соціалізації в контексті нагромадження соціального знання. Апробація моделювання робіт із соціальної педагогіки проходила в Кузбаської державної педагогічної академії.

Ключові слова: моделі й визначення категорії „соціалізація”, культура самостійної роботи.

Маринич Н. В., Козырева О. А., Шварцкопф Е. Ю., Платоненко А. И. Изучение основ социальной педагогики как модель формирования гуманистической направленности личности будущего педагога

В статье приведен анализ моделей и специфики социализации в контексте накопления социального знания. Апробация моделирования работ по социальной педагогике проходила в Кузбасской государственной педагогической академии.

Ключевые слова: модели и определения категории „социализация”, культура самостоятельной работы.

Marinich N.V., Kozyreva O.A., Shvartskopf E.U., Platonenko A.I. The Recurs of Educations by Social Pedagogics Disciplines as Model by Humanistic Teachers

In article describes analyses models and recurs of educations by social pedagogics disciplines. The experimental works was been by approximate and analyses models and recurs of educations by social pedagogics disciplines in Kuzbass State Teachers' Training Academy, Novokuznetsk, Russia.

Key words: models and definitions by categories social pedagogics disciplines, self-depending living activities culture.

Стаття надійшла до редакції 02.04.2013 р.

Прийнято до друку 26.04.2013 р.

Рецензент – д. п. н., проф. Докучаєва В. В.

УДК 378.046.4

Г. О. Фуклева, О. С. Мільченко

**ВИРІШЕННЯ ВНУТРІШНІХ ПРОТИРІЧ ЯК ПЕРЕДУМОВА
ДО ПОДАЛЬШОГО ПРОФЕСІЙНОГО ТА ОСОБИСТІСНОГО
РОЗВИТКУ ВЧИТЕЛІВ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ У ЗАКЛАДАХ
ПІСЛЯДИПЛОМНОЇ ОСВІТИ**

Досліджувана нами проблема, як показує аналіз науково-педагогічної літератури, складна і в теоретичному, і в практичному плані. Теоретична складність її полягає у відсутності науково-педагогічних теорій, концепцій, інноваційних технологій розвитку професійної компетентності вчителя іноземної мови в системі післядипломної освіти. З іншого боку, у педагогічній науці накопичено великий фонд наукових знань, що розкривають різноманітні аспекти